

52. szám.
December 29-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Szerencsisz voltam valamikor megismer-
kenyi ő exelentiajával, a Beust minister ural.
Teczik tunyi, mikor Heidelbergaban együt vol-
tunk studiosusok, sokat jartunk együt *cerevisre*,
is itunk magunknak *salamandert* baratsagbul.
Akor mig egyikünk se nem gondolta volna,
hogy ilyen híres emberek leszünk valaha. Most
azutand ő exelentiaja, a mint leirkezte Pestre,
mingyart legelőször izs engemet hivata maga-
hoz: „no Zebulon, kameradkam, most lesze¹ te
nekem Cicerone, vezetx el engemet varosba, a
hol vagy ismerős.“ — Nagy szerencsimnek fo-
gom tartanyi, ha szolgálhatok exelentiadnak
csekil ismeretsigemel, hova teczik kivankoznyi,
hogy elvezeselek exelentiadat? Muzeumba? az
most zarva van; orszaghazba? az most tires
van; alatkertbe? az most hideg van; akadimi-
aba? az most tudosok nilkül van; budai nip-
szinhazba? aba most finantz van; magyar szin-
hazba? ot most normanap van; hanem ha te-
czik, nimet szinhazba, ot most „szamarbőr“ van,
s otan megtalalunk, kiket masut nem talalyuk,
tudosokat, kipviselőket, notabilitasokat, is vad
alatoskat. Mire elmosolyogta engemet ő exelen-
tiaja, is kegyelmesen nyilatkozta magát: „hör
auf damit, kameradkam, nem kel nekem most

se tudos, se finantz, se kipviselő, se szamarbőr,
van az mind Bicsben izs elig, hanem vezes el
engemet it Pesten *okozs* emberekhez; azir gyit-
tem, hogy keresek okozs embert a Pesten.“ —
„Hja exelentias uram, montam neki, ahöz nem
kel cicerone, csak tesik elindulnyi utczan, tesik
behunynt szemel kit kezivel belemarkolnyi pub-
likumba, s kit megteczete fognyi, ha ember,
okozs ember, ha aszony, okozs aszony; nines
ere mifelink mas, mint okozs ember, ugy meg-
okositotak exelentiad antecessorai minden em-
bert mi nalunk.“ — „Elhiszek aztat, hanem ne-
kem *igen-igen okozs* emberek kelenek.“ — „Igen-
igen okozs emberek? Jol van, vegyünk kala-
punkat, vezetlek exelentiadat oda.“

Legelsőben izs elvezetem ő exelentiadat a
miltosagos Cziraky Antal grofhoz. A grof ur
bizodalmasan elmondot neki, hogy nagyon kö-
nyü it mindent rendbehoznyi: tesik a gonosz-
dulatu *liberalisokat* eczetbe, olajba befözetnyi,
odaajandikozunk üket magas mmisteriumnak;
csupan aztat az egyet kivanunk viszont, hogy
szegin finantzot miltosztasik orszagunktul meg-
szabaditanyi, is katonaujenczok kivansagaval
beleegyezisünk nilkül ne csinalya maganak al-
kalmatlansagot magas kormány.

Minister ur csinalyta hozza füzfaalmasava-

nyusagu kipek, megrantot budam szarnyat, sugot fülembé: ez nem okoz ember, gyertünk odab.

Mentünk odab; elvezetem ütét a Aponyi Györgyhöz. Ő nagy miltosaga azt mondot minster urnak: semi se könyeb a nalanal, mint orszagot rendbehoznyi. Magyar urakat, nimet urakat ki kel eligitenyi: a töbi had larmazon, ugy se nem irtünk, mit beszilnek, mert beszilnek cyrill betükel; odaagyuk *raczokat, cseheket* egymasnak; is csupan csak anyit megkivanyuk, hogy financzokat tartson meg maganak magas kormany, rekrutakat pedig csak ugy vigyen, ha mi adunk.

Minister ur csinyalta ere vadrörtesavanyusagu kipek, labamat megnyomta asztal alatt, fülembé dörmögöt: e se nem okoz ember, gyertünk odab.

Mentünk odab. Mentünk a baro Eötvöshöz.

No mar ez nemcsak okoz ember, de tudos izz; ettil tanulhat exelentias baratom uram. Akademia-elnök ur megmutogatot neki akademia palotát, megmagyarazot neki, hogy magas kormany, tudományok előmozdítására, hany ezer forint adot veszi ki akademia cassajabul; azutan attirte napirendre: semi sem nehezeb, mint megoldanyi alkotmányos kirdist; de mig izz könyü: csak el kel halgatatnyi *centralistakat, foederalistakat* is *altconservativakat*. Centralistakel kel penzionalnyi, foederalistakel helyükbe hivatalba raknyi, azok akkor mindkit riszrül elhalgatnak; altconservativokat majd elhalgatatunk magunk. Is azutan semitezirt egyebet magunknak nem reservalyuk, csakhogy financz legyen magyar gramatikaban praeteritum plusquamperfectum, ujonez kialitas pedig ne legyen modus imperativus, hanem modus conjunctivus.

Minister ur csinyalta akkor egres-savanyusagu kipek, megdöfte nekemet oldalba könyökivel, is aszondot: e se nem okoz ember, gyertünk odab.

Jol van hat. Hat elmentünk a Deak Ferenczhez. Inen kicsuktak engemet, csak keten beszilgetek odaben. In azalata odakin aesorogtam, is csinyaltam magamban combinatiokat, mi lehet savanyub egresnil? Nem tutam elhataroznyi. Eczetes torna? Riktig. Mikor ő exelentiaja kigyüte a Deak Ferencztül, az ő kipe volt anal savanyub.

— E se nem okoz ember! riasztota ram; is majd falhoz csapta termetemet. Enek izz csak

van baja financzal, meg rekrutaval, e se nem akarja megirtenyi, hogy ha *egyik* kel neki, *masik* nem kel, hat keljen kelnyi neki az *elsöbik*, is ne keljen kelnyi az *utolsöbik*: egyre megy. De nem tunak felfognyi dolgot.

— No, jol van, montam, gyertünk mig egy helyre. Elvitelek ő exelentiadat a Mileticshez; beszilyen vele, az töbet tuggy, mint mas. Azt monta neki a baratom collega: semi se nem könyeb, mint bajbul kigazolnyi, mink odaajandikozunk exelentiadnak *magyarokat, nimeteket, centralistakat, dualistakat, deakistakat, altconservativistakat*, azokat mind tesik teczise szerint muzeumba internaltatnyi, contumaczirozatnyi, sistiroztatnyi, is azirt a szivesigirt nem kirünk semi egyebet, csak hogy financz akkor gyűjön hozank, mikor mi *hivünk* ütét, is rekruta akkor menyen tülünk, mikor mi *küldünk* ütét.

No mar aztan most vitriol savanyu kipel sugta fülembé minister ur, olyan hangosan, hogy majd megsüketültem bele. „Nix nutz! Zebulon! Hol ter Tájxel! E se nem okoz ember. Eregy nekem mingyart, kerezs varozsba egy okoz embert, is hozd ide.“

Hat in aztan csak elmentem policzajra. Van nekem ot jo ismerösöm derik politzaj. (Hissen nem teheti rola, ő maga izz inkab lene földes ur.)

Ugyan idezs baratocskam, mondok neki; tik ismertek minden embernek jo is roszt conduitjat. Nem tunal ram egy *okozs* embert utasitanyi, kivel lehetne *okozsan* beszilnyi super eo, hogy financz nekünk maragyon, rekruta nem nekünk maragyon?

Hivatalos baratom uram elib belenizte vastag könyvbe, azutan felnizte plafondra, azutan megnizte szemembe, azutan megvakarta hajaba, is vigtire azt mondot, hogy „bizon nem izsmerem in it Pesten *olyan okozs* embert sehun, tesik atmenyi Budara talan ot hamarab akad.“

De köszönök alazatosan, od nem keresem, mert hat ha van?

Nem izz töbet vizsamentem ő exelentiadhoz; rahagytam, hogyan talalya ki varozsbul megint; nem izz mutatam neki magamat töbet, mert hat ha engemet izz meg talalta volna examinalnyi, s mig ragyüte volna, hogy in se nem vagyok okozs ember, a mit in a varozs nevíben restelnim.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

A türelem rózsát terem.

Freskó.

SZELES JÓSKA kedves barátomnak emlékül.

(Vége.)

Hét nyár és hét tél suhant el az örök semmiségbe. Napjaink egyoldalulag folydogáltak. Marczy gazdálkodott, én pasaszíroskodtam. Marczy, mint jellemes férfi, és hű szerelmes, szívébe, s ágya fölé véste Piroskája bucsuszavait: „remény és türelem.“

Virányosra kölcsönös botrány nélkül nem mehettünk, hanem egy hű udvari cigány furfangos postáskodása által Marczy és Piroška folytonosan leveleztek egymással.

Az ébredező előnyár egyik mélabus alkonyán levelet kapok. Marczim írását azonnal fölismerém. A levél így hangzott:

„Kedves Gusztim! Szendiné meghalt. Fölszabadultam. A gyászhetek elteltével menyegzőmre utazandunk. Készen légy! barátod Marczy.“

Bübájos nyári reggelen indulánk meg. Tündöklő napsugarak mosolyogtak boldogságunk elé. A jellem és kitartás fényes diadalát még az örök törvényű hálás természet is üdvözlé.

Megérkeztünk.

Boldogult Szendiné macskabirodalma megbukván: vendégszíves arczokkal találkozánk. A virányosi kastély sebei behegedtek. Udvarán rend és arany tisztaság diszlett. Hitvány mangalicza nem turkált többé a fakadó rózsák közt, hanem Piroška kedvencz virágai illatoztak a folyondáros verandában.

„Hozott isten, drága öcsém —“ szóla hozzánk benső melegségű szavakkal Tarsoly Péter, nyugalmazott huszárkapitány, s Piroška nagybátyja, ki birtokrendezés végett és Piroška gyámogdnokául Szendiné kimulta óta Virányoson lakott.

A lakodalmi ebédet néhány vérrokon társaságában egyszerűn, s családias érzelmek közt ültük meg.

„Na domine poeta, reményem, hogy kirukkol avval az improvizált költeménnyel a hugom tiszteletére is, a miben maga oly excellens mester“ — mondá Tarsoly kapitány Libelli Dávid házaló poétának, a mely elősdi faj a vendégszerető magyar házaknál mindig kész asztalt talált... hanem szelidebb kiadásban.

„Vitéz kapitány! jelentem alássan, hogy fogtam egy süldő poémát.“

„Halljuk, halljuk!“

Libelli Dávid magas, szikár alak, horgas orral és apró sötétzöld szemekkel. Kaputból spenczellé kurtirozott tájuniformisa alatt hajdan trikólór, hanem most bizonytalan firmájú mellény takarja a pipaespiros nyakendőt. Helyéből multságos majesztással fölágaskodik, a nászközönséget szemlére veszi, haját borzól, nagyot köhint, és ekkép versel:

„Hány csillag az égen,
Czigány falu végen,
Zsíros hajsza Dégen,
Részeg kortes régen,
Mennyi lud a jégen,
Ló a kötőféken,

Mennyi liszt a péken,
Hány ember ül széken
Pesten és vidéken,
Mennyi putri Nyéken,
Dohány levél Véken,
Küllőszár keréken,
Homok Kecskeméten,
Kakas a szeméten,
Mennyi fűszál réten,
Czimer a pecséten,
Fájér a pikéten,
Hány muszka Tobolszba,
Hány uzsorás a pokolba,
Hány francia megy patrolba,
Hány szunyog a csöszkunyóhóba,
Hány kalnár méri a fontot,
Hány katona rág prófontot,
Törökországban hány basa,
Kápolnás Nyéken Balassa,
Az alföldön birkafalka,
Bálokban czeppedli polka,
Kanton körül a hány ángol,
A hány szolgáló ma mángol,
Hány élő és hány fabakter,
Pesten Bécsben hány fiaker,
Olaszországban hány fika,
Prókátoroknál replika,
Az alföldön dühös bika,
Hadviselésben taktika,
Koldus kabáton a hány fót,
Adjon az isten anyi jót,
Kivánom pedig ezt Márton Violának,
Nemkülönben a szép Szendi Piroskának,
Detto ama vitéz Tarsoly kapitánynak,
Végre az itt levő nászcompániának!“

„Helyes! bravo domine Libelli! holnap aztán járja a honorárium, még pedig in natura, a mint dukál!“

„Urak és dámák! én is szólnek egy pár szót!“ — mondá a társasághoz Tarsoly.

„Halljuk a kapitányt!... cigány, ácsi!“

„En, mint afele vén katona, ki toll helyett kardot forgattam, csak úgy kutyafutásban vagdalok gondolatim közzé, mint régi huszár az ellenségre. Czifra szavakat nem keresek, de nem is találnék. Szavaim hiányát pótolja ki azon atyafiás, azon meleg érzelem, mely azokat szívemből ajkimra idézte.

E poharat az ifju pár javára és egészségére emelem. A boldog völegénynek nem kívánom, hogy jó hazafi legyen... hisz' ez nem érdem, hanem kötelesség. — A bájos menyasszony jelszavául azon öreg római mondatot ajánlom, hogy: „font és otthon ült.“

E boldog pár a karakter és kitartás lobogója alatt frígyesült. Szálljon ezen üdvezítő késő maradékaikra; szálljon a hős magyar nemzetre, melyhez tarozhatni szerencsések vagyunk. Éljen sokáig és szerencsésen az ifju pár.“

„Vivát!“ — viszhangozá a társaság.

„Kedves Marczim, ugy-e, hogy nem hiában kötöttem szívedre, hogy:

„a türelem rózsát terem.“

Bernát Gazsi.

Az egyiptomi új alkotmány.

Egyiptomban kihirdették a népség köz örömére, hogy már ezután itt is alkotmány lesz, mert különben nem kapni kölcsön pénzt.

Ellenzéki szónok interpellálja a felelős ministert s a minister felel neki.

Legelőször is követek választatnak az országgyűlésbe a leghelyesebb rendszer nyomán.

Elnök ur a szónoktól megvonja a szót.

Az egyiptomi új alkotmány.

A válaszfelirat feletti tanácskozások teljesen kimerítik a tárgyat, és minden oldalról megvilágosítják a kérdést.

A felírtára a küldöttség rögtön és érthető választ kap.

Fejenkénti szavazás rendeltetik, a nemmel szavazók világos kisebbségével.

Elnök feloszlatta a gyűlést, teljes megelégedését nyilváníta.

Vajda-Hunyad vára.

A cikk czíme :

Mégis csupa disznóság.

Jó lesz egy-két pohár egrit fölhajtani, mert akkor illanálva lehet azt elolvasni, mit én csak fekete fehér-nem körmöltem im' ide.

Már magában nagy disznóság volt régenten, hogy a becsületes magyar ember 1453 előtt legjobb barátjának sem mondhatta: „szamár!“ mert midőn a magyarok Ázsiából kijöttek, nem volt köztük egyetlen egy szamár sem, mert ha lett volna, akkor honi szóval illetnők a csacsit, úgy mint p. o. a lovat, az ebet, a seregélyt, de a szárnak olasz a nomenklaturája, mert ki ki tudja — a ki tudja — hogy ez olasz szó: *soma* (olv-szóma) annyit tesz, hogy teher, és *somario*, vagy rövidítve *somar* (szomár) annyit tesz, hogy terhész — akár ember, akár okatlan állat — Nápoly táján teszen pedig *ciacio* vagy rövidítve *ciaci* (nem mondhatom: olvasd csacsi; azt sem mondhatom, hogy tessék csacsinak olvasni, mert az a második és harmadik disznóság volna,) hanem periphrastice kell szólni, mondván: *somar* és *ciaci* úgy ejtetik ki, mint: szamár és csacsi, s ezen hangokat akkor tanulták vala meg őseink az olaszoktól, midőn Nagy Lajos alatt Nápolyban vitézkedtek, a szamarat mintegy látásból ismerték, de sem nyereg alá, sem kocsiba fogóul nem hoztak magukkal olasz terhész; az első szamarat jó Hunyady János hozta be, mint török zsákmányt V.-Hunyadra, hol ő keeme (már mint a csacsi) egyéb török fogoly módjára, vizet csavart föl a sziklakútból.

Hunyady székely cselédei azt tartván, hogy a török szamár egy szót sem ért magyarul, s bátran csevegtek előtte a vegyes házasságról; egy székely legénynek t. i. házasodhatnékja vala, s egy taplógyújtó tüzes szemü oláh fátát (még akkor nem hitták románnak) akart tisztességesen házas társul elvenni; a szamár csak fülel, szót sem szól, hanem midőn beesteledik, recognoskálja a vár kivezető utait, s éjfélját kisompolyog a kapun, és rózsás andalgásba merengve, a közel erdőben legelő ménes felé lopózik; — egy gulyás, ki életében szamarat soha nem látott, ragadozó medvének nézi a hold kétes világánál a csacsit, nem veszi tréfának a dolgot, fogja magát, s neki kerül, és úgy lesuttantja szamszerijjából kilőtt nyilával az ártatlan kalandort, hogy legott összerogyott, és hosszat nyult. Hajnal hasadtakor négy szálas legény nagy diadallal viszi a füles medvének *determinált* fenévatat Hunyady Jánosnak ajándokul, ki a tragikomikus kvid-prokvóra oly hangulatba jött, mint Izéné az „Észak esillagá“-ban, ki folyvást ismétli: „sírok, nevetek, sírok nevetek.“ Hunyady nem

siött ugyan, hanem haragudott és kaczagott, s mint aféle középkori kis kényur, azt a büntetést szabta az *unicum* elpusztítóinak, hogy míg utolsó darabig föl nem fálják négyen a szamarat, addig ki nem bocsáttatnak a várból; a veszteség Hunyadyra, a nyereség a szegény ex offo falókra volt nagy disznóság, mert az utolsó 5—6 nap már nem disznó ize, hanem disznó egy ize volt a füles medvének; — de el lön ekkor még egy más disznóságnak is a magva vetve t. i. hogy a mai hunyadiak, noha Varjas, Körmös, Fodor, Asztalos, pláne Zerényi s a t. névvel birnak, nem tudnak magyarul, minek az említett székely legény volt az oka, ki a bájos rumuny fátát vevén el, gyermekeit idegenszerű anyatétjével és anyanyelvvél látta el, s miután *exempla* és *oculi feruidi trahunt* ezen procedura 1453-tól ezerszer meg ezerszer ismételtetett: a régi székely gyarmatok (Szent-Halom, Szent-Király, Fel- és Alpestes sat. Hunyadmegyében) mind egy kíván „jó reggelt“, hogy: „*Dá domne Zeu búne gyimínice*“ — én már e tekintetben nem monofizita, hanem (mi egészen más) utriquista vagyok, *szeretem, meg is tanultam az oláh nyelvet*, mert a gyönyörű olasznak unokahuga, de a magyart azért még sem akarom elfelejteni, sem pedig elfelejtetni. Jó most újra egy disznóság, mely ilyen hangzik:

Vajda-Hunyad várát Hunyady János, Mátyás király, és némileg Bethlen Gábor művét (az összes hazának legszebb középkori várát) 1854-ben a tűz elpusztította, s azóta nem találkozott vállalkozó, ki csak annyit tett volna, mint Hunyady János; mikor tudni akarnán, hogy milyen lesz az ő vára: *tervet készítettett magának német és olasz művészek által, a várnak minden legkisebb hajlékairól, és minden legaprólékosb diszitményeiről*; ezt egy pesti vén doctor megtette, elutazott hat ízben 2½ év alatt harmad magával V.-Hunyadra; inzsellért, rézmetszőt, piktort, asztalost, mechanikust, ördögököt összeszédített, hatszor Bécsbe utazott, cilindert ugyan nem, de bugyogót vett, s mindent mozgásba hozott, hogy a tervek rajzolva, nyomtatva, tudós böles magyarázattal ellátva készen legyenek, valamint egy pár billard (olvasd biliár vagy plané piliar) terjedelmű munkát, az a vén doctor fogadatlan prókátorokint (isten panaszul ne vegye) 5000 forintot *adott ki a V.-Hunyad vára fölépítésének tökéletesen befejezett elö munkálataira*; ez eddig mind szépen hangzik, de most jó a disznóságok disznósága; ő azt mondja, hogy *fizess!* a kit uton utfélen lát, annak azt mondja, hogy *fizess!!* mert neki a szent lélek sugta, hogy a hét gyermekének félretett 5000 forintot térítsük meg a rajkóknak, s a purdejoknak!! sok okos ember azzal a jó incidentiával mentegeti magát a fizetéstől, hogy ha csakugyan a

szent lélek súgta doktor urnak azt a drága passziót, akkor fizesse meg a szent lélek, mire a szakállas kopasz vén doktor azt válaszolja: ugy van, de a szent lélek benned is lakik atyafi, ergő fizess!

Mintán a vén Aeskuláp csak a gazdagoktól zsarol öt forintot, a szőrünk-féle embertől csak egy hatost, legfőlebb tizet követel, hát tegyünk egy, hogy a hány-szor tizen vagyunk együtt, p. o. *karácson estvéjén, Szilveszter éjjelén, bármily dárídóban, disznótorban, táncz-igalomban* járja körül a házi ur a czintányérra! a vendégkoszorút, és kérjen kitől-kitől egy hatost V.-Hunyad vára fölépítése költségeinek megtérítésére!!!

Ezen összeget Pestre kell a doktorhoz küldeni, ki nem lévén piszkos ember, következőkép rovandja le háláját:

1 forintnyi küldeményért szolgál V.-Hunyadnak négy csinos negyedrért képével, a kép-boríték belsejében eléggé oktató magyarázat olvasható.

1, 2, 3, 4 forintért szinte annyi példánnyal szolgál; — ezen példányok 4000 példányban állanak készen; föladatuk az egész hazát előzönlenni, — ugyis kikkadt ennyi sok száraz esztendő után árva hazánk.

5 forintos küldeményért már egy könyvvel szolgál, mely januar derekán leszen szétküldhető, s melynek czime ez:

VAJDA-HUNYAD VÁRA.

1452, 1681 és 1866.

Közli képekben és szóban, 15 táblával

Dr. Arányi Lajos,

(Pest, kerepesi ut 69. sz.)

A multból.

Megyerinek szabadságideje volt. S míg vidéken mulattatá comicaí művészetével a közönséget, a nemzeti színházban nem adatott elő a „Peleskei nótárius.“ Ki is merészelt volna az ő idejében fellépni a czimsze-replőül?

Hanem mégis egy nap a színlap e darab előadatását hirdeté, melyben Szentpétery volt játszandó a nótárius. Eljött az est, s a közönség gyűlt.

Kitelt-e Megyerinek a szabadságideje, vagy nem: bizonytalan, csak az volt bizonyos, hogy ő e színlapot már Pest falai közt olvasá. Persze rohant a színház felé, de nem a padra, hanem egyenesen a ruhatárba.

— Öltöztessetek fel fiaim, de rögtön! — kiáltá az ott levők nagy bámulatára.

Kérdék, hogy miféle jelmezben?

— Peleskei nótáriusnak. De a patvarban! ne bámulatok, nincs sok időm.

Hiában mondák, hogy Szentpétery ur játszik is

már: nem használt semmit. Tudja ő azt, mondá, s csak sietteté őket.

Perez mulva mint második Peleskei nótárius ment a színlalak mögé.

Várt, míg a színpadon egyedül lesz Szentpéteri. Hanem jelenlétéről sem a játszó-személyzet, sem a közönség nem tudott semmit.

A kedvére való percz bekövetkezett. Egy monolog végeztével Szentpéteri kifelé indult. Szembe megy rá a közönség szemeláltára Megyeri.

— Servus! régen látott egyetlenegy kedves kollega uram! — kiáltja a turfangos művész, s a bámulót megöleli.

A közönség bámul s csodálkozik: miért ölelkeznek azok.

Pár percnyi szünet után Szentpéteri a nézők előtt meghajtja magát s mondja.

— A mester itt van . . . én semmi sem vagyok többé . . . lelépek.

S ugy tön. A felismert Megyeri pedig óriási tapsviharban részesült, és az előadás folytatottatott.

Cs. kir. Bock.

Valamikor a Bachrendszer alatt uralkodott a mi vidékünkön egy szolgabíró. Ugy hitták, hogy Bock. Ez egyszer sietségből cs. kir. szolgabíró Bock helyett egy irta magát alá: *cs. kir. Bock.*

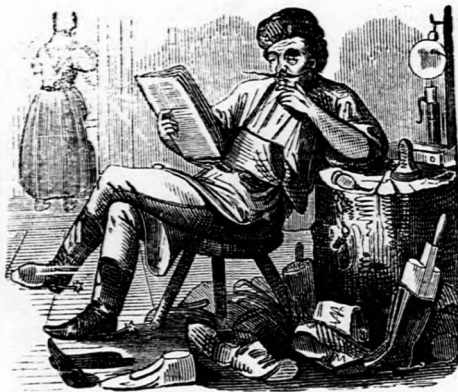
Még ma is mutogatják a megye levéltárában e csodálatos aláírást, bámulják, mint valami egyiptomi hieroglifet és gondolkoznak felette, hogy miféle tisztség lehetett az a cs. kir. Bock!?

A kortes élményei.

A nyáron Füreden a dandárium Anna-bált rendezvén, egy próbabált tartott, mely főpróba által azon cél leendett elérendő, hogy a zsidókat miként kell és lehet kizárni? Azonban az e célravezető szükséges lépések megtételével, a próbára a zsidók is meghivatván, népes, fényes, és kedélyes vigalom járta ki világos, ki viradtáig. A valódi bálban pedig a zsidók nem jelenhetvén meg, a terem üresen maradt, úgy, hogy a gyer-tyákat is ki kellett oltani. Hiába, úgy jár, a ki a zsidónak nem köszön.

Épen ugy szüretel most nálunk az alkotmányosság, mint a hol tört czukrot tettek föl az asztalra a szőlő mellé.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. De szeretnék már egyszer életben egy egészen jó esztendőt megémi!

— — Az mégis különös, hogy azt a tagját a felső háznak, a ki legkeményebben kikelt az országgyűlés felirata ellen, bízták meg azzal, hogy vigye fel „ezt“ a feliratot, s terjeszse ajánló szavakkal a trón elé. Képzem azt az ajánlatot. „Elhoztam ezt a feliratot, — a mely nekem ugyan rossz; — de hisz épen azért nem tartom meg magamnak, hanem itten hagyom: tessék; nekem nem kell.“

— — (Ugyan mért akarják már nálunk is behozni azt a módot, hogy minden ember, a ki nem sánta, tartozzék fegyveresen szolgálni 45 esztendős koráig.) Hát tudod, azért, mivel az mondatott az országgyűlésnek, hogy a nemzetörsegi törvény nem léptethető ismét életbe, mert az nem népszerű a publikum előtt; hát majd ez talán népszerűbb lesz.

— — (Furesa biz az! a német színházban annyiszor adják azt a számárbórt, s mindig tele a színház, pedig felesen magyar emberekkel, ugyan mit iparkodnak ugy a „számárbörbe?“) Hja, mikor az sok emberre ugy ráfér.

Az én dalom.

(Ujévre.)

(Ad notam: „Beszegődtem Tarulózára.“)

Beszegődtem Zebulonhoz kortesnek,
Sok olvasója van a bolond versnek,
Fizetésem barna kritika leves,
Megél abból a kortes.
Megél abból a kortes.

Honoráriumot is ajánlottak,
Foglalóul tiszteletpéldányt adtak,
Béköttem aranyos szép táblába,
S elteszem könyvtáramba,
Elteszem könyvtáramba.

Mindaddig poli—poli—kritizálok,
Mig a policziára nem talállok,
Van Pesten sok sajtóhiba, s policzáj,
Mind azt mondja, hogy megállj!
Csak azt mondja, hogy megállj!

Azért is verbu—verbu—verbuválok,
Mig száz ezer praenumerant csinálok,
Van a honban milliionerék ember,
És Zebulon mindnek kell,
Az „Üstökös“ mindnek kell.

Zebulonnal leszek majd egy kenyéren,
A Károlyka szárnyával is beérem,
Elviszem a tentatartóm s pennámát,
Rosz versem, s kritikámát,
Versemet s kritikámát.

Ha bezárnak, jól teszik, elszenvedem,
Érte rájok *isten áldását* kérem.
Nem lesz nagy Magyarországon oly hires,
Mint a Zebulon-kortes,
Mint az Üstökös-kortes.

A vén kortes.

Tanító és tanítvány.

Tanító. Édes fiam Bürgözd! — mond meg nekem, mit teszen ez a diák szó: — „Quid tunc?“

Tanítvány (hosszasan gondolkozva.) Annyit tesz hogy: *Quittung.*

Előfizetési föltételek

„A Z ÜSTÖKÖS“

1867-ik évi folyamára.

Egés évre (jan.—dec.) . . . 6 frt — kr.
Félévre (jan.—juni) . . . 3 „ — „
Negyedévre (jan.—mart.) . . . 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzek az „Üstökös“ kiadó-hivatalának (Barátok tere 7. sz.) küldendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*